

บทที่ 3

ภาษาวัยรุ่น

ความหมายของ "ภาษาวัยรุ่น"

วัยรุ่น หมายถึง ผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 13-25 ปีบริบูรณ์ ซึ่งนักจิตวิทยาได้แบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ช่วง คือ วัยรุ่นตอนต้นจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12-14 ปีบริบูรณ์ วัยรุ่นตอนกลางจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 15-18 ปีบริบูรณ์ และวัยรุ่นตอนปลายจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 15-25 ปีบริบูรณ์ (ประดินันท์ อุปรมัย, 2539 : 79) นอกจากนี้ทางด้านลักษณะทั่วไป พัฒนาการของวัยรุ่นในแต่ละช่วงจะมีการพัฒนาที่แตกต่างกันไปโดยเฉพาะด้านการใช้ภาษา

ภาษาวัยรุ่น หมายถึง ภาษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มของตน เพราะมีการเกิดถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการพูดคุยกับกลุ่มของตนอย่างสนิทสนมกลมเกลียว และแสดงถึงความสัมพันธ์ของบุคคลในกลุ่มว่าเป็นอย่างไร (วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา, 2537 : 54) และนอกจากนี้ยังเป็นภาษาตนเองที่ใช้เฉพาะกลุ่ม เฉพาะวัย ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาแสลงที่ใช้คลาดเคลื่อนไปจากคำเดิม ไม่ว่าจะเป็นเสียง การเขียน หรือความหมาย เป็นคำพิเศษที่กำหนดใช้เป็นที่รู้จักกันทั่ว หมายถึงอะไร ภาษาวัยรุ่นก็เหมือนภาษาแสลงทั่ว ๆ ไป คือ มีอายุการใช้สั้น อยู่ได้ไม่นาน เกิดง่าย ตายง่ายเรียกได้ว่ามีเกิด มีตายอยู่ตลอดเวลา (ญาดา อารุณเวช, 2538 : 32) และภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาที่มีลักษณะแปลกไปจากภาษาที่คนทั่วไปใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดที่ค่อนข้างจะโลดโผน เป็นภาษาที่อาจอยู่นอกเหนือกฎทางไวยากรณ์ ไม่ถูกแบบแผนสามารถสื่อสารเข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม (ยศ พันัสสรณ์, 2538 : 49)

ดังนั้นจากความหมายต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาของวัยรุ่นได้มีการพัฒนาเป็นอย่างมากเพราะวัยรุ่นมีพัฒนาการทางความคิด และเป็นวัยที่มีความเจริญเติบโตพร้อมที่จะ รับสารต่าง ๆ โดยเฉพาะพัฒนาการทางภาษาของวัยรุ่น วัยรุ่นสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารและรับสารได้อย่างกว้างขวาง และมีการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะที่รู้จักกันในหมู่เดียวกันโดยจะเป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาทั่ว ๆ ไป เป็นภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน ไม่ถูกหลักไวยากรณ์และมีอายุการใช้งานสั้น ซึ่งภาษาเหล่านี้กลุ่มวัยรุ่นพยายามสร้างขึ้นเพื่อแสดงถึงเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม ดังจะเห็นได้จากคำแสลงต่าง ๆ เช่น นิ่ง ซ้ำสี่ เป็นต้น นอกจากนี้เด็กวัยรุ่นโดยเฉพาะวัยรุ่นตอนกลางและวัยรุ่นตอนปลายจะเริ่มมีความสามารถในการสร้างผลงานด้านภาษาที่ถ่ายทอดในลักษณะความคิดฝันของตน

ออกมาให้ปรากฏแก่สายตาของผู้อื่น ทั้งในด้านวจนภาษาที่เป็นภาษาพูด และภาษาเขียน หรือแม้กระทั่งวจนภาษาที่ปรากฏออกทางแวตาสีหน้า และท่าทางโดยจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อให้ภาษามีความทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วัยรุ่นมีการใช้ภาษาในการสื่อสาร ในกลุ่มของตัวเอง

ประเภทของภาษาวัยรุ่น

ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาเฉพาะวัย และมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน มีการสร้างสรรค์ถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสาร สังเกตได้ว่ามีผู้นิยมใช้ศัพท์เรียกภาษาวัยรุ่นเหล่านี้แตกต่างกันไป ได้แก่ คำสแลง คำคะนอง คำตลาด และภาษาปาก และสิ่งที่มีอิทธิพลสำคัญที่ทำให้คำคะนอง คำสแลง หรือภาษาวัยรุ่นเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย คือ สื่อมวลชนต่าง ๆ ในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า “ภาษาวัยรุ่น” เพราะเป็นคำที่ใช้ในการสื่อสารได้ชัดเจนและคุ้นหูคนทั่วไปมากกว่า ผู้วิจัยได้รวบรวมลักษณะของคำในภาษาวัยรุ่นพอสรุปได้ดังนี้

1. คำสแลง

ในการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับคำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน ตามที่สุชาติ เทวะผลิน (2531 : 12-50) ได้วิเคราะห์และจำแนกลักษณะของคำสแลง สรุปได้ดังนี้

- 1) คำเปลี่ยนเสียงหรืออักษร เช่น ยากส์ (ยาก) , มั่นส์ (มัน)
- 2) คำผวน เช่น ยุ่นปี (ญี่ปุ่น) , ฤทธิวิสาหกัต (รัฐวิสาหกิจ) , สวี๊ดด (สวีตตี้)
- 3) คำยืม เช่น เฮงชวย (ภาษาจีน) , ลี๊ดค (ภาษาอังกฤษ)
- 4) คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น จู้ฮุกกั๊ว, ป๊ะตุ้มโท่น
- 5) คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง เช่น จีบจ้อย, นิ่ง, เนี่ยบ, เจ้ง
- 6) คำประสมขึ้นใหม่ เช่น กระจอกข้าว, ลูกอืด

นอกจากนี้ สนิท ตั้งวี (2528 : 65-66) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า คำสแลง หรือคำคะนอง เป็นคำเฉพาะกลุ่มมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างไปจากภาษาปกติ ทั้งด้านเสียง การเขียน และความหมาย โดยจำแนกลักษณะของคำสแลงออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

- 1) สแลงด้านเสียง เช่น ซ่าส์, มั่นส์, บ๊องส์, บวมส์, ซิงซิง, เก้าก๊าก

2) สแลงด้านความหมาย เช่น กูละเบือ, ดับตะเกียง, ปอดแหก, สะบัดช่อ, ชะมัดยาด, ซึมไปเลย

2. คำคะนอง

ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคำคะนองในหนังสือพิมพ์รายวัน แฉ่งน้อย บุญยเนตร (2529 : 9-34) ได้จำแนกลักษณะของคำคะนองที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวันมีลักษณะที่แตกต่างกัน จำแนกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

- 1) เป็นคำที่เกิดใหม่ เช่น เนียบ, เจ้งเป้ง, เสล่อ, โป้ย
- 2) เป็นคำที่เปลี่ยนเสียงไปจากคำปกติ แบ่งออกเป็น 6 ชนิด คือ
 - 2.1) เปลี่ยนเสียงสระ เช่น เเง็ง (งง) , เบี้ย (เบือ) , งาบ (งับ)
 - 2.2) เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้น เช่น ปิว (ปลิว) , อะหย่อย (อร่อย)
 - 2.3) เปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้าย เช่น ตีนเต้ลล์ (ตีนเต้น) , เหมือนกัลล์ (เหมือนกัน)
 - 2.4) เพิ่มพยางค์ เช่น ้วยสระรุ้น (้วยรุ้น)
 - 2.5) ย่อคำ เช่น สบม.ยห (สบายมาก หย่าห้วง) , อตร (อันตราย)
 - 2.6) ออกเน้นเสียง เช่น แด็ก...กก (แดก) , ที่ซู้ด..ดุด (ที่ซูด)
- 3) เป็นคำที่เปลี่ยนความหมาย เช่น

ฟาด	ความหมายเดิม	เหวี่ยงหรือหวด
ฟาด	ความหมายใหม่	กิน
- 4) เป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น เฮด (Head) , ฮาร์ท (Heart)
- 5) เป็นคำที่เลียนวิธีเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น กลุ่มส์ (กลุ่ม) , มินส์ (มิน) , ซิ่งส์ (ซิ่ง)

3. คำตลาด

คำตลาด หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไปซึ่งผู้ใช้ไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางด้านภาษา เช่น โรงพัก, ซื้ซ้า, ลุ้น, ผู้หมวด, เมียน้อย, ซวยบรรลีย์, เซยบรม, สวยอย่างวายร้าย (สนิท ตั้งทวี, 2528 : 66) นอกจากนี้คำตลาด เป็นคำที่ไม่ใช่คำตำหรือคำหยาบ เพียงแต่เป็นคำที่ไม่ค่อยเป็นกิจจะลักษณะหรือเป็นการเป็นงานหนัก เช่น รองเท้า - เกือก , สถานีตำรวจ -

โรงพัก (จิตรจำรงค์ สุภาพ, 2528 : 49) ดังนั้นภาษาวัยรุ่นจึงมักประกอบด้วยคำสแลง คำ
คะนอง หรือ คำตลาด

ลักษณะการใช้คำของภาษาวัยรุ่น

ลักษณะการใช้คำของวัยรุ่น ตามที่ วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (2537 : 56-60) จิรนนท์
โกมลกิตติสกุล (2531 : 117-121) และวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2528 : 103-105) ได้ศึกษามี
หลายลักษณะ ผู้วิจัยได้รวบรวมและสรุปได้ดังนี้

1) ใช้คำสแลง เช่น

คำว่า “ก็เร็ดสุด...สุดแล้วละ” (คำว่า “เร็ด” มาจากคำว่า “เลิศ”) แต่นำมาใช้
โดยเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นและเปลี่ยนเสียงสระให้สั้นลง โดยใช้ในความหมายว่า “เด่น”
“ยอดเยี่ยม” คำว่า “กวน” “เฮ้ว” “โจ้” มักใช้รวมถึงการแต่งตัว การพูดจาและลักษณะท่า
ทางนิสัยบ้าบิ่น น่ารักและขี้เล่น คำว่า “จ้อยเลย” คำว่า “จ้อย” หมายถึง สถานการณ์ที่ทำให้
ให้ต้องเสียหน้าหรืออับอาย

2) ใช้คำที่เลียนจากชื่อภาพยนตร์ โฆษณา ละครหรือรายการโทรทัศน์ เช่น

กอดคอกันแห้ว (ใช้กับกลุ่มเพื่อนที่เข้ากันได้ดี) , สยิมก๊วย (ใช้กับเหตุการณ์ที่
น่ากลัวหรือแปลกประหลาด) , สะแต่่วแห้ว (ใช้กับสถานการณ์ที่ตื่นเต้นเร้าใจหรือสนุกสนาน) ,
โตแล้วต้องโต (หมายถึงใจกล้า หรือประพฤติตัวแบบผู้ใหญ่) , ป้อ (หมายถึงเจ้าชู้หรือทำที่เล่น
ที่จริง)

3) ใช้คำสำนวนจากเนื้อเพลงหรือชื่อเพลงที่ชื่นชอบในหมู่วัยรุ่น เช่น

สุดฤทธิ์สุดเดช (เพลงของใหม่ เจริญปุระ) , หัวใจหัวใจ (เพลงชุดเต๋า หัวใจ)

นี่แหละรสชาติความเป็นคน (เพลงรสชาติความเป็นคนของมาซา)

4) ใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น

รักสวีท...จี๊ดจ๊าดชะไม่มีละ (คำว่า “สวีท” หรือ “วิท” มาจากคำว่า “Sweet”
แปลว่าหวาน) , อู้ย ! ไม่อยากจะ Said (ใช้คำว่า “Said” แทนคำว่า “พูด”) , หนูแหม่มก็เกิด
เบรคแตก (ใช้คำว่า “Break” แทนคำว่า การควบคุมสติอารมณ์) , รู้สึกเป็นแมนดี (ใช้คำว่า
“Man” แทนคำว่า ความเป็นสุภาพบุรุษ แข็งแรง บึกบึน) , เพลงละครที่กำลังบูม (ใช้คำว่า
“Boom” แทนคำว่า โด่งดัง) , ก่อนข้างจะโอเวอร์ไปนิด (มาจากคำว่า “Over” ใช้ในความหมาย
ว่า เกินจริง)

- 5) เขียนคำที่ต้องการเน้นเสียง ความหมาย หรือการใช้รูปคำแสดงพจน์ตาม
ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น
จุดที่**มันส์**ถึงใจ, ถ้าต้องไปจะแค่ไหน**กัลล์**, ตัวจริงไม่เคยเจอเลย เจอ**ยาก...ส์**
- 6) ใช้สะกดคำตามเสียงพูด การเปลี่ยนเสียงของคำที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น
สะใจ**ครี๊วบ** (ใช้คำว่า “**ครี๊วบ**” แทนคำว่า “**ครีบ**”), ฮี้อ **น่าจิ้งจ๊าบ** ตัวเองจิ้งเลย
(ใช้คำว่า “**จิ้งจ๊าบ**” แทน คำว่า “**สงสาร**”), คำว่า “**น่า Teep**” หรือ “**น่าต๊ีบ**” (แทนคำว่า “**น่า
ต๊ีบ**” หรือ “**น่ากระต๊ีบ**”), “**กวน Teen**” (แทนคำว่า “**กวนต๊ีน**”)
- 7) ใช้คำว่า แบบ แบบว่า หรือ สำนวนที่ติดปาก เช่น
ทำที่ท่าจะฟุ้ง **แบบสุด...สุด**, **เป็นอะไรที่**เป็นไปได้อย่างดี, นายคนนี้ **เป็นอะไรที่**
นายฝุ่นตามตัวมานาน
- 8) ใช้สำนวนเปรียบเทียบโดยเลียนสำนวนเดิม หรือคิดสำนวนขึ้นมาใหม่ เช่น
ความพยายามอยู่ที่ไหน ความเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่นั่น, บิ๊กจอห์นที่ถูกใส่คือเหี่ยว
โคลของพ่อแม่
- 9) ใช้เล่นสัมผัสคำ เช่น
ควบแก๊งค์**โก้ว้งไร๊สู**ที่หมายทันที, ถนนยาว**ไกล** หนุ่มมี**ไฟ** ขอเดินเดี่ยว,
ทะยานสู่**ฝัน**โดยไม่**หวั่น**ขวากหนาม
- 10) ใช้คำหรือข้อความในวงเล็บเพื่ออธิบาย ขยายความหรือแสดงอารมณ์ความรู้สึก
เช่น
เดินไม่เดิน มาจาก “**Modern**” (**เทไม่เท**), เป็นที่รู้จักมักจี่คุ้นหน้าประชาชนที่
แคว้นแดนสยาม (**เวอร์มัย**)
- 11) ใช้ไหวพริบปฏิภาณกับภาษา เป็นการตั้งปัญหา “**อะไรเอ่ย**” เช่น
อะไรเอ่ยทั้งใหญ่ทั้งเล็ก (คำตอบคือ “**บิกจิ๋ว**” เพราะ “**บิก**” แปลว่า “**ใหญ่**” และ
“**จิ๋ว**” แปลว่า “**เล็ก**”)
- 12) ใช้คำในภาษาปกติแต่มีความหมายใหม่ เช่น กัด, จิก, สกั๊ดดาวรุ่ง, หน้าแตก
- 13) ใช้คำที่มีการสลับตำแหน่งของพยัญชนะและสระหรือคำผวน เช่น สไลเจีย (เสี
ย)
- 14) ใช้คำที่มีการเติมเสียง / ร / เข้าไปในภาษาปกติ เช่น กร๊ก (ก๊ก), ออกจะเก๋
(ออกจะเก๋)
- 15) ใช้คำที่สร้างขึ้นใหม่ เช่น ปิ้ง, แหล่นแต๊น, เร็ด, เต็ด
- 16) ใช้คำที่มีการเติมกริยา “เป็น” และ “ออก” เข้าไปข้างหน้าคำ เช่น ออกจะเท่,
เป็นงง, เป็นปลื้ม

17) ใช้คำที่มาจากภาษาถิ่น เช่น เป็น (ภาษาถิ่นเหนือ) แปลว่า เพื่อน, แอว (ภาษาถิ่นอีสาน) แปลว่า เอว, กลาย (ภาษาถิ่นใต้) แปลว่า ไกล

การใช้คำของภาษาวัยรุ่นที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นการใช้คำที่แตกต่างไปจากภาษาปกติทั่วไป ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของคำสแลง การใช้คำทับศัพท์ที่มาจากภาษาอังกฤษ การผวนคำ การตัดคำ และการใช้คำซ้ำ เป็นต้น นอกจากนี้การใช้คำภาษาวัยรุ่นยังสะท้อนให้เห็นอยู่ทั่วไปและถูกนำมาใช้กันอย่างกว้างขวางและการใช้คำลักษณะดังกล่าวจะเป็นแนวทางนำไปสู่การสร้างคำของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏอยู่ตามสื่อต่าง ๆ ในปัจจุบัน

การสร้างคำของภาษาวัยรุ่น

การสร้างคำของภาษาวัยรุ่นมีหลายวิธี ได้แก่ การสร้างคำที่เป็น คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ การยืมคำ การตัดคำภาษาต่างประเทศ การผวนคำ และการทับศัพท์ การสร้างคำแต่ละวิธีมีลักษณะดังนี้

1. คำประสม

การประสมคำเป็นวิธีการสร้างคำอย่างหนึ่งในภาษาไทย บรรจบ พันธุเมธา (2532 : 81-108) และภิญโญ จิตธรรม (2510 : 102-111) ได้อธิบายลักษณะของคำประสมว่า หมายถึง คำที่มี 2 คำ หรือมากกว่านั้นมาประสมกันเป็นคำใหม่ ซึ่งแต่ละคำไม่ได้มีความหมายคล้ายกัน ความหมายสำคัญอยู่ที่คำต้น ส่วนคำที่ตามมาเป็นคำขยายช่วยขยายความ คำที่ประสมแล้วจะมีความหมายใหม่ เช่น รถถีบ, สร้อยคอ

นอกจากนี้การสร้างคำประสม ตามที่ สมปราชาญ์ อัมมะพันธ์ (2520 : 57-70) และ สุชาติ เทวะผลิน (2531 : 54-57) ได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1) นำคำที่มีความหมายรวมกับคำที่มีความหมาย แบ่งได้เป็น 7 ลักษณะ ดังนี้

1.1) นำคำต่างประเทศรวมกับคำไทย เช่น ปุ่มดอก, เสื้อเชิ้ต

1.2) ประสมคำขึ้นใหม่ด้วยคำยืมจากภาษาต่างประเทศและคำกำหนดให้สื่อ

ความหมายด้วยเสียง เช่น แก้กี้ก, ดับเบิ้ลเจิ้ง

1.3) นำคำไทยที่มีความหมายรวมกับคำไทยที่มีความหมาย เช่น พิมพ์ดีด, ก้าว

หน้า

1.4) สร้างคำโดยนำคำว่า “การ” หรือ “ความ” เติมหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์

กลายเป็นคำอาการนาม เช่น การนั่ง, การกิน, ความรัก, ความประสงค์

1.5) สร้างคำแบบย่อศัพท์ ใช้คำพยางค์เดียวที่มีความหมายกว้างมาเติมหน้าคำอื่นที่มีความหมาย เช่น นัก - นักร้อง, นักเลง ; ชาว - ชาวนา, ชาววัง

1.6) นำคำที่เรียกอวัยวะต่าง ๆ ของคนมาเป็นหลัก ประกอบเข้ากับคำอื่น ๆ เช่น หัวสูง, ตีนผี

1.7) การสร้างกริยาแฝด คือ นำคำกริยาตั้งเป็นหลัก มีคำนามที่เป็นคู่มาขยายไม่ถือว่าคำนามที่ตามหลังคำกริยานี้เป็นกรรม เช่น ยิงปืน, ว่ายน้ำ

2) นำคำที่มีความหมายรวมกับคำที่ไม่มี ความหมาย แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1) นำคำที่มีความหมายตั้งเป็นหลักตามด้วยคำที่ไม่มี ความหมาย (เพื่อขยายความ) เช่น โยกเยก, ดึกดื่น, ยัดเยียด

2.2) นำคำวิเศษณ์ตั้งเป็นหลักตามด้วยคำที่ไม่มี ความหมาย (เพื่อเน้นน้ำหนักของคำหลัก) เช่น เหลืองอ้อย, ดำปี, แดงแจ๊ด

2. คำซ้อน

เรื่องเดช บันเขื่อนขัตติย์ (2539 : 81) ได้อธิบายคำซ้อนว่า เป็นคำประสมประเภทหนึ่ง แต่นิยมเรียกว่า “คำซ้อน” เพราะเอาคำที่มีความหมายเหมือนกัน โกล่เคียงกันหรือมีความหมายเดียวกันมาซ้อนกันแต่ใช้ในท้องถิ่นต่างกัน บางครั้งต่างภาษากันก็มี ขณะที ภิญโญ จิตธรรม (2510 : 102-111) และบรรจบ พันธุมเมธา (2532 : 81-108) ได้กล่าวว่าคำซ้อน หมายถึง การนำคำ 2 คำ ที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันมาเข้าคู่กันเพื่อให้เกิดคำใหม่ มีความหมายใหม่ ได้แบ่งไว้ดังนี้

1) คำซ้อนเพื่อความหมาย หมายถึง เป็นคำเดี่ยวที่มีความหมายสมบูรณ์ คำหนึ่งเป็นคำตันอีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำตันกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกันหรือไปในทำนองเดียวกัน ซ้อนกันแล้วเกิดความหมายใหม่ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปแต่ความหมายยังคงเค้าความหมายเดิมอยู่ เช่น ทุกข์ยาก, บ้านเรือน, เหนือได้ เป็นต้น

2) คำซ้อนเพื่อเสียง หมายถึง คำที่มีเสียงที่เป็นระดับเดียวกันหรือโกล่เคียงกันซ้อนกันแล้วเกิดความหมายใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่เกี่ยวกับความหมายของคำเดี่ยวแต่ละคำ เช่น มั่งมิ่ง, จุกจิก, ดุกดิก, อ่างว่าง, ทักท้วง เป็นต้น

3. คำซ้ำ

การสร้างคำซ้ำ ตามที่ บรรจบ พันธุเมธา (2532 : 81-108) และภิญโญ จิตธรรม (2510 : 102-111) ได้กล่าวไว้ คือ เป็นคำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้งมีความหมายเน้นหนักหรือบางที่ ต่างไปจากคำเดี่ยว มีความหมายใหม่ทำนองเดียวกับคำซ้อน แต่ต่างกันคือคำซ้ำใช้คำคำเดียวซ้อนกันเท่านั้น โดยใช้ไม่มกเท่ากับไว้แทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น คำที่ซ้ำกันอาจมีความหมายคงเดิมตามความหมายของคำเดี่ยว แต่อาจเน้นหรือไม่เน้นต่างกันหรืออาจมีความหมายเปลี่ยนไปไม่เกี่ยวกับความหมายของคำเดี่ยวเลย คำซ้ำ เช่น เร็ว ๆ, ง่าย ๆ

นอกจากนี้ สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์ (2520 : 70-72) ได้อธิบายลักษณะของคำซ้ำว่า หมายถึง การเปล่งเสียงคำนั้น ๆ ซ้ำกัน 2 ครั้ง เพื่อให้ความหมายต่างออกไปจากคำเดิม หรือเน้นความหมายให้มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น หรือทำให้เสียงไพเราะขึ้น โดยแบ่งคำซ้ำออกเป็น 2 ลักษณะ สรุปได้ดังนี้

1) คำซ้ำเพื่อความหมาย เป็นการออกเสียงคำนั้นซ้ำ เพื่อต้องการเน้นความหมาย หรือเปลี่ยนความหมายให้แตกต่างกันไป โดยแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

1.1) คำซ้ำเพื่อบอกพจน์ คำบางคำเมื่อซ้ำแล้วทำให้ความหมายเปลี่ยนเป็นพหูพจน์ เช่น เด็ก ๆ, น้อง ๆ

1.2) คำซ้ำเพื่อบอกปริมาณ หรือการคาดคะเนไม่บอกกำหนดที่แน่นอน เช่น เข้า ๆ, ราว ๆ, สาย ๆ, แถว ๆ

1.3) ซ้ำคำแล้วทำให้แยกลักษณะย่อยของคำที่ซ้ำ หมายถึงทีละอย่าง หรือทีละชั้น เช่น ไข่ให้หมดเป็นขวด ๆ, ทำให้เสร็จเป็นหลัก ๆ

1.4) ซ้ำคำแล้วทำให้เน้นความหมายเดิมให้มีน้ำหนักเพิ่มขึ้น เช่น บ้านไหน ๆ ก็ ไม่น่าอยู่, อาหารอะไร ๆ ก็กินไม่ลง

1.5) ซ้ำคำแล้วลดน้ำหนักของคำเดิมลง เช่น เขาสวมเสื้อสีขาว ๆ, คนผิวดำ ๆ

1.6) ซ้ำคำที่เน้นความหมาย เช่น ต้ำต้ำ, แดงแดงแดง

2) คำซ้ำเพื่อเสียง เป็นการออกเสียงคำนั้นเพื่อให้เสียงไพเราะ เช่น ขโมยขโจร, สะบัก สะบอม, กระจวนกระจวย

4. การผวนคำ

การผวนคำ เป็นวิธีการสร้างคำอย่างหนึ่ง การผวนคำ หมายถึง คำที่เมื่ออ่านย้อนกลับสระกันแล้วจะได้คำใหม่ที่มีความหมายใหม่ บางความหมายใหม่นี้จะมีความหมายไปใน

ทางหายบาย เช่น แขนงหม้อกม (ขนมหม้อแกง) , กากินชี้หมู (กูกินชี้หมา) เป็นต้นบางคนใช้คำผวนสำหรับว่าคนอื่นเพื่อให้เจ็บใจ (สนิท ตั้งทวี, 2528 : 68)

5. การยืมคำ

การสร้างคำโดยการยืมคำจากภาษาต่างประเทศมาใช้ตามที่ สมปราชญ์ อัมมะพันธ์ (2520 : 58-59) ได้กล่าวไว้ สรุปได้ดังนี้

1) การทับศัพท์ คือ เป็นการยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้โดยตรง โดยรักษาเสียงและความหมายของคำเดิมเอาไว้ เช่น บาสเกตบอล (Basketball) , ไวโอลิน (Violin) , เกียร์ (Gear)

2) การยืมคำต่างประเทศมาดัดแปลงให้เหมาะกับภาษาไทย แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1) เปลี่ยนแปลงเสียงอ่าน เช่น “Uniform” ออกเสียงเป็น อยู่ในฟอร์ม

2.2) เปลี่ยนรูปพยัญชนะ เปลี่ยนรูปสระ เช่น บิดา เป็น บิดา, บุตร เป็น บุตร

2.3) เปลี่ยนแปลงความหมาย เช่น ทารุณ หมายถึง สิ่งอันน่ากลัว ภัยธรรมชาติไทยรับมา หมายความว่า หยาบช้า, ร้ายกาจ, ดุร้าย

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การสร้างคำมีวิธีการสร้างที่หลากหลาย เช่น การสร้างเป็นคำประสม คำซ้ำ คำซ้อน การยืมคำ การทับศัพท์ การบัญญัติศัพท์ การแผลงคำ และการสร้างคำโดยการนำคำเดิมที่มีอยู่แล้วมาเปลี่ยนรูปเพื่อให้เกิดพยางค์เพิ่มขึ้น ภาษาวัยรุ่นก็มีลักษณะเช่นนี้ จะเห็นว่าภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามการสร้างคำทั้งในเรื่องของเสียง รูปคำและความหมาย

ความหมายของคำในภาษาวัยรุ่น

คำ หมายถึง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์เพื่อแสดงความคิด โดยปกติ ถือเป็นหน่วยที่เล็กที่สุด ซึ่งมีความหมายในตัว, ใช้ประกอบหน้าคำอื่นที่มีความหมาย เช่นนั้น เช่น คำนาม คำกริยา คำบุพบท (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525, 2539 : 168)

ชนิดของคำในภาษาไทย ตามที่ นววรรณ พันธุเมธา (2527 : 2-72) ได้แบ่งชนิดของคำโดยแบ่งตามความหมาย แบ่งเป็น 6 ชนิด ดังนี้

1) คำเรียก-ร้อง คือ คำที่ผู้พูดแสดงอารมณ์ หรือเรียกผู้ฟัง มักเปล่งออกมาตามลำพัง ไม่ต้องมีความสัมพันธ์กับคำอื่น ได้แก่ คำนามชื่อบุคคล เครื่องญาติ ตำแหน่งหรืออาชีพ คำสรรพนามบุรุษที่ 2 แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1.1) คำเรียก คือคำที่ใช้เรียกผู้อื่นให้เกิดความสนใจ เช่น

คุณครับ ของในกระเป๋าตกครับ

แม่จ๋า หนูอยากได้สตางค์ไปซื้อขนม

ผมปวดศีรษะมาหลายวันแล้วครับ *คุณหมอ*

1.2) คำอุทาน (คำร้อง) คือ คำที่เกิดจากการเปล่งเสียงแสดงอารมณ์ เช่น

เอ้ เอ๊ะ อ้าว แสดงความประหลาดใจ

ปัดโธ่ แสดงว่าไม่ได้ตั้งใจ

เฮ้อ แสดงความโล่งอก

2) คำหลัก คือ เป็นคำสำคัญที่ผู้พูดใช้บอกเนื้อความที่ต้องการสื่อสารไปยังผู้ฟัง คำหลักมี 2 ประเภท คือ

2.1) คำนาม คือคำที่หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม แบ่งเป็น 2 ชนิด ได้แก่

2.1.1) คำนามสามัญ คือคำที่หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ทั่วไป เช่น โรงเรียน ความพอใจ การเดินทาง

2.1.2) คำนามวิสามัญ คือคำที่หมายถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ เช่น จังหวัดสงขลา โรงเรียนสวนกุหลาบ

2.2) คำกริยา คือคำที่ใช้แสดงอาการ ประสบการณ์ สภาพ หรือการเปรียบเทียบ เช่น

เครื่องบิน*บิน*เร็วกว่าเสียง (แสดงอาการ)

เด็ก ๆ *ดีใจ*เมื่อเห็นของเล่น (แสดงประสบการณ์ด้านความรู้สึก)

3) คำแทน คือเป็นคำใช้แทนคำหลักประเภทคำนามซึ่งใช้ซ้ำ ๆ กัน คำแทนจะมีความหมายไม่ชัดเจน ต้องสังเกตจากคำที่ใช้แทน คำแทนจะใช้แทนบุคคลหรือสิ่งเกี่ยวข้องในคำ ได้แก่ คำสรรพนามชนิดต่าง ๆ เช่น

*ไหน*ไง หมู่บ้านที่เราจะค้างคืน (บอกระยะทาง)

นักฟุตบอล*บ้าง*ก็เดิน*บ้าง*ก็วิ่งอยู่ในสนาม (บอกจำนวน)

4) คำขยาย คือเป็นคำที่ขยายคำหลัก หรือคำขยายด้วยตัวเองให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แบ่งได้ 3 ประเภท คือ

4.1) คำที่ขยายทั้งคำนามและคำกริยา ได้แก่ คำบอกลักษณะ คำกริยาแสดงสภาพคำบอกความสามารถ อาการของผู้ทำกริยา คำบอกทิศทาง คำบอกจำนวน คำบอกลำดับ คำบอกความสำคัญ และคำไม่ชี้เฉพาะ คำขยายเหล่านี้คือ คำนามบอกลักษณะ คำกริยา และคำวิเศษณ์ต่าง ๆ เช่น

เด็กหลายคนไม่มาโรงเรียนวันนี้ (บอกจำนวน)

บ้านหลังสุดท้ายมีคนซื้อแล้ว (บอกลำดับ)

4.2) คำที่ขยายคำนาม ได้แก่ คำนาม คำแทนบุคคลหรือสิ่งเกี่ยวข้องในคำสนทนาคำขยายเหล่านี้ได้แก่ คำนาม และคำสรรพนามบอกบุรุษ เช่น

สภาพบ้านเรือนในชนบททรุดโทรมมาก (ขยายคำว่า สภาพ)

อาจารย์ท่านกำลังสอนอยู่ในห้อง (ขยายคำว่า อาจารย์)

4.3) คำที่ขยายคำกริยา ได้แก่ คำที่ขยายความหมายของคำกริยาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ได้แก่ คำที่แสดงเวลาที่เกิดกริยา คำบอกที่ทำกริยาหรือมีสภาพบ่อยเพียงไร คำที่แสดงความเห็นของผู้พูดเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของกริยา คำที่แสดงว่ากริยานั้นมีโอกาสเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด คำที่ปฏิเสธความหมายของคำกริยา คำขยายเหล่านี้คือ คำวิเศษณ์ เช่น

เขาเดินเร็วจนฉันตามไม่ทัน

ฉันต้องอยู่บ้านวันเสาร์นี้

นักร้องซุ่มเพลงเสมอจึงร้องได้ดี

5) คำเชื่อม คือเป็นคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ เหตุการณ์ต่าง ๆ หรือระหว่างสิ่งต่าง ๆ กับเหตุการณ์ต่าง ๆ คำเชื่อมเหล่านี้คือคำ บุพบท และคำสันธาน คำเชื่อมแบ่งเป็น

2 ประเภทตามลักษณะการประกอบคำ คือ

5.1) คำเชื่อมเดี่ยว คือคำเชื่อมที่ประกอบด้วยคำคำเดียว เช่น และ แต่ กว่า ถ้าเพราะ ตัวอย่างเช่น

เขาหยุดงานเพราะคุณแม่เขาป่วย

ฉันไปดูหนังกับเพื่อนแล้ว

5.2) คำเชื่อมผสม คือคำเชื่อมที่ประกอบด้วยคำเชื่อมตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป เช่น เพราะว่า เพราะฉะนั้น หรือถ้า ถ้าเมื่อ ฉะนั้นจึง ตัวอย่างเช่น

ถึงเราจะยากจนก็ไม่ล้าชโยมใคร

กว่าถั่วจะสุกงาก็ไหม้

6) คำเสริม คือเป็นคำที่เสริมในประโยคเพื่อเน้นเจตนาของผู้พูดว่าต้องการเล่า สิ่ง
 ขอร้อง ถาม แนะนำ หรือบอกสถานะระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง คำเสริมแบ่งออกเป็น 3
 ประเภท คือ

6.1) คำบอกมาลา เป็นคำที่นิยมใช้พูดมากกว่าเขียน เพื่อให้คำพูดไม่ห้วน
 สั้นจนเกินไป ได้แก่ ละ นะ ชี เถอะ หรือก นะ นี แหละ ตัวอย่างเช่น

ขอร้องนะ อย่าทำเสียงดังหนวกหูอย่างนั้น

รีบเดินเร็ว ๆ เข้าซิ

6.2) คำบอกการถาม เป็นคำที่เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม
 ได้แก่หรือ ไหม ตัวอย่างเช่น

เขาชอบดูหนังสอบสวนหรือ

เขาชอบดูหนังสือสวนไหม

6.3) คำบอกสถานภาพ เป็นคำแสดงเพศ วัย ของผู้พูด ฐานะของผู้ฟัง และ
 ท่าทีของผู้พูดต่อผู้ฟัง ได้แก่ คะ ขา ค่ะ ตรับ ขอรับ เพคะ วะ โวย ตัวอย่างเช่น

คุณคะ อาหารที่สั่งมาแล้วคะ

อะไรวะ สายอย่างนี้ยังไม่ตื่น

ความหมายของคำอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ มีผู้อธิบายเรื่องการเปลี่ยนแปลงของ
 ความหมายดังเช่น ประยูร ทรงศิลป์ (2526 : 57-58) และเรืองเดช ปันเขียนชัยดี (2541 :
 241-245) อธิบายการเปลี่ยนแปลงความหมาย 3 ลักษณะ ได้แก่

1) ความหมายแคบเข้า หมายถึง คำศัพท์ที่มีความหมายเดิมมีอยู่หลายความหมาย
 แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยนำมาใช้เพียงความหมายเดียว เช่น

ชนบทความหมายเดิม หมายถึง ประเทศ, จังหวัด, บ้านนอก, พลเมือง, ชนบท
 ภาษาไทยความหมายแคบเข้า หมายถึง บ้านนอก

บ๊อย (Boy) ความหมายเดิม หมายถึง เด็กชาย, พนักงานรับใช้ ภาษาไทย
 ความหมายแคบเข้าหมายถึง พนักงานรับใช้

2) ความหมายกว้างออก หมายถึง คำศัพท์เดิมมีความหมายน้อยเดียว เมื่อนำมาใช้
 ในภาษาไทยจะมีความหมายเพิ่มเข้ามาอีก ทำให้มีความหมายหลายนัย เช่น

สาว ความหมายเดิม หมายถึง หญิงวัยรุ่น หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน ปัจจุบันมี
 ความหมายกว้างออก หมายถึง หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน หรือแต่งงานแล้วแต่ยังไม่แก่ หรือ
 หญิงหม้ายแต่ยังไม่แก่หรือชราภาพ

อนาคต ความหมายเดิม หมายถึง เวลาที่ยังมาไม่ถึง หรือเวลาข้างหน้า

ภาษาไทยปัจจุบันนอกจากจะหมายถึง เวลาที่ยังมาไม่ถึงแล้วยังหมายถึง ความเจริญก้าวหน้าของชีวิต

3) ความหมายย่ำยที่ หมายถึง คำที่ภาษาเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อนำมาใช้ในอีกภาษาหนึ่ง โดยเฉพาะภาษาไทยจะมีความหมายอีกความหมายหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากความหมายเดิม เช่น

ฟิต (Fit) ความหมายเดิม หมายถึง ความพอดีกับตัวไม่คับไม่หลวม ภาษาไทยใช้ในความหมายว่า คับ หรือรัดรูป

สงสาร ความหมายเดิม หมายถึง การเวียนว่ายตายเกิด ภาษาไทยใช้ในความหมายว่า ความรู้สึกห่วงใยด้วยความเมตตากรุณา

สมปราชญ์ อัมมะพันธ์ (2520 : 59-60) แบ่งการเปลี่ยนแปลงความหมายเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ความหมายแคบเข้า (คำเดิมมีหลายความหมาย) แบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1.1) ความหมายแคบเข้าในทางที่ดี เช่น

วาสนา (บาลี) หมายถึง บาป บุญ จรรยาที่ได้อบรมมา กุศลที่สะสมไว้

วาสนา (ไทย) หมายถึง กุศลที่ทำให้ได้รับลาภยศ

1.2) ความหมายแคบเข้าในทางที่ไม่ดี เช่น

ทารุณ (บาลีสันสกฤต) หมายถึง สิ่งอันน่ากลัว, ภัย

ทารุณ (ไทย) หมายถึง หยาบช้า ร้ายกาจ

2) ความหมายกว้างออก (คำเดิมใช้แคบ มีความหมายน้อยอย่าง) เช่น

กมล (บาลีสันสกฤต) หมายถึง ดอกบัว

กมล (ไทย) หมายถึง ดอกบัว และหัวใจ

3) ความหมายย่ำยที่ (คำเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง) เช่น

อาวุโส (บาลีสันสกฤต) ใช้กับผู้ที่มีอายุมากเรียกผู้ที่มีอายุน้อยกว่า

อาวุโส (ไทย) ใช้กับผู้ที่มีอายุน้อยเรียกผู้ที่มีอายุมากกว่า

นอกจากนี้ ลักษณะ ดาวรัตนหงษ์ (2527 : 14-21) ได้อธิบายการเปลี่ยนแปลงความหมายไว้ แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ความหมายแคบเข้า คือคำเดิมซึ่งมีความหมายหลายอย่าง แต่นำมาใช้ในความหมายอย่างหนึ่งอย่างใด แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1) คำที่มีความหมายแคบเข้าในทางที่ดี

1.2) คำที่มีความหมายแคบเข้าในทางที่ไม่ดี

2) ความหมายกว้างออก คือคำซึ่งเดิมมีความหมายเฉพาะอย่าง แต่นำมาใช้ให้มีความหมายเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจมีลักษณะบางอย่างที่คล้ายกัน

3) ความหมายย้ายที่ คือคำที่มีความหมายที่ย้ายจากความหมายเดิมไปเป็นความหมายข้างเคียง

สำหรับความหมายของคำคะนอง ตามที่ แห่งน้อย บุญเนตร (2539 : 85-91) ได้ศึกษาวิจัยทั้งความหมายของคำคะนองที่เป็นคำที่เกิดขึ้นใหม่ และความหมายของคำคะนองที่เป็นคำที่เปลี่ยนจากคำเดิมนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ความหมายของคำคะนองที่เป็นคำเกิดใหม่ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1) ประเภทที่มีความหมายสื่อความรู้สึกในทางที่ดี ได้แก่ คำที่มีความหมายสื่อความในทางที่ดี น่าพอใจ ชื่นชมยินดี เช่น เจียบ, เนียบ, นิ่ง, แซงวับ

1.2) ประเภทที่มีความหมายสื่อความรู้สึกในทางที่ไม่ดี ได้แก่ คำที่มีความหมายบอกความรู้สึกไม่พอใจ ไม่ชอบ หรือบรรยายสิ่งที่ไม่น่าพอใจไม่เป็นที่สพอารมณ์ เช่น เจ้ม, ม่องเท่ง, แสแลน

2) ความหมายของคำคะนองซึ่งเป็นคำที่เปลี่ยนจากคำเดิม แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1) ประเภทที่มีความหมายใหม่คล้ายความหมายเดิม หมายถึง คำในภาษาปกติ บางคำเป็นคำที่มีความหมายให้ความรู้สึกรุนแรง ไม่สุภาพ หรือบางคำให้ความรู้สึกธรรมดา คำเหล่านี้ถูกเปลี่ยนรูปหรือเปลี่ยนเสียงให้แปลกไปจากภาษาปกติแล้วใช้เป็นคำคะนองเป็นคำคะนองซึ่งมีความหมายคล้ายความหมายเดิม เช่น วยสะรุ่น, ใจเย็ลล์, ปิว, มั่นส์, ซ่าส์, ยากส์

2.2) ประเภทที่มีความหมายใหม่แตกต่างจากความหมายเดิม หมายถึง คำในภาษาปกติบางคำมีความหมายตามที่ปรากฏในพจนานุกรม เมื่อนำมาใช้เป็นคำคะนองมีความหมายใหม่แตกต่างไปจากความหมายเดิม เช่น พัน, เก็บ, อม, สวด

ประเภทของการเปลี่ยนแปลงความหมายของสำนวน แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ (ไซศิริ ปราโมช ณ อยุธยา, 2539 : 88-136)

1) ความหมายเปลี่ยนเป็นความหมายอื่น แบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1.1) ความหมายไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเดิม เช่น

ชักใย ความหมายเดิม พุดติดต่อกันเรื่อยไม่หยุดปาก

ชักใย ความหมายใหม่ บงการอยู่เบื้องหลัง

1.2) ความหมายที่ยังมีเค้าความหมายเดิม เช่น

โตดรัม ความหมายเดิม จูมาไม่ทันรู้ตัว

โดตรัม ความหมายใหม่ หนึ่งงาน, หนึ่งโรงเรียน

- 2) ความหมายตรงข้ามกับความหมายเดิม แบ่งได้เป็น 2 ประเภท
 - 2.1) ความหมายดีเปลี่ยนเป็นความหมายไม่ดี เช่น

มั่ว	ความหมายดี	สุขกัน รวมกัน ออกัน ประชุม
มั่ว	ความหมายไม่ดี	มั่วสุขกันทำในสิ่งที่ไม่ดี
 - 2.2) ความหมายตรงข้ามอื่น ๆ เช่น

บ้องแบ้ว	ความหมายเดิม	รูปหน้าไม่สมประกอบ
บ้องแบ้ว	ความหมายตรงข้าม	หน้าตาน่ารัก
- 3) ความหมายแคบเข้า แบ่งได้เป็น 2 ประเภท
 - 3.1) ส่วนที่มีความหมายเหลือเพียงความหมายเดียว เช่น

ปีว	ความหมายเดิม	ชักไว้เสีย ธิบ
ปีว	ความหมายแคบลง	ธิบ พลาดโอกาส
 - 3.2) ส่วนที่มีความหมายเฉพาะเรื่อง เช่น

ปากแข็ง	ความหมายเดิม	เถียงเก่ง
ปากแข็ง	ความหมายเฉพาะ	เถียงอย่างตื้อดิ่งไม่ยอมจำนนข้อเท็จจริง
- 4) ความหมายขยายกว้างออก แบ่งได้เป็น 2 ประเภท
 - 4.1) ความหมายเพิ่มเป็นสองความหมาย เช่น

ปิดปาก	ความหมายเดิม	ไม่พูด หรือไม่ให้พูด
ปิดปาก	ความหมายเพิ่ม	ฆ่า ใช้ประกอบกริยา ฆ่า
 - 4.2) ความหมายขยายเป็นความหมายกลาง ๆ เช่น

เดินเหิน	ความหมายเดิม	วิ่งเต้นเพื่อขอความช่วยเหลือ
เดินเหิน	ความหมายขยาย	เดิน

ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาที่มีความแปลกใหม่ มีความทันสมัย เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารเฉพาะวัย ภาษาที่ใช้ นอกจากจะเป็นสำนวนแล้วยังเป็นคำสั้น ๆ กระทัดรัดและสื่อความหมายได้ดี เป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาที่คนทั่ว ๆ ไปใช้กัน ภาษาวัยรุ่นเหล่านี้ส่วนใหญ่เกิดจากภาษาที่สื่อในวงการบินที่ใช้ในการสื่อความหมาย นับว่าภาษาที่สื่อใช้นี้มีอิทธิพลต่อกลุ่มวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

วัยรุ่นได้นำเอาวิธีการสร้างคำใหม่มาใช้มีหลายวิธี ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ด้วยการตัดพยางค์ การซ้ำคำ การผวนคำ การยืมคำจากภาษาต่างประเทศ การสร้างคำจากไวยากรณ์

อังกฤษ และในขณะเดียวกันผู้เขียนบทภาพยนตร์วัยรุ่นจำเป็นต้องใช้ภาษาเหล่านี้สื่อความหมายลงในบทภาพยนตร์ เพื่อเป็นการสร้างความดึงดูดใจเป็นการพัฒนาการทางภาษาอย่างหนึ่งของกลุ่มวัยรุ่น ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์